

Forhøielse. Det er et Spørgsmaal, der i mange Aar har været paa Dagsordenen, og jeg tør sige, at det hos Mange har faaet en stor Tilslutning. I det foreliggende Forslag — jeg skal udtrykke mine Tanker i den Retning saa kort, jeg kan — er Beskatningen, for at bruge et kort Udtryk, sat til 18 Dre pr. Pot. Jeg skal ikke nærmere sige, hvorledes dette fremkommer, men det er som sagt 18 Dre pr. Pot med forskellige smaa Tilføininger. Nu mener jeg, at Brændevinsdrikingen i det Hele taget er en saadan Ulykke for Befolkningen, at om den end ikke helt kan forebygges, saa er det dog Alles Pligt at gjøre, hvad man kan, for at bidrage til at formindste den. I ethvert Tilfælde er det jo sikkert, at Brændevinsdrikingen medfører Manges økonomiske Udelæggelse, Sygdom og Fattigdom og derved kaster en overordentlig stor Byrde over paa Kommunerne. Jeg har tidligere havt Leilighed til i dette Thing at fremhæve, at der derfor var Anledning til at anvende en Del af Brændevinsafgiften til Støtte for Kommunerne, og det er min Tanke, at det vilde være naturligt, om vi benyttede denne Leilighed til at forhøie Brændevinsafgiften f. Ex. fra 18 Dre til 24 Dre og lod en Fjerdedel af dette Beløb, som Brændevinsafgiften andrager, tilfalde Kommunerne og fordeles imellem dem i Forhold til deres Følletal — det vil sige, at de fik 6 Dre, og Statskassen fik akkurat det Samme som efter dette Forslag. Det vilde være til overordentlig stor Gjaeld for Kommunerne. Jeg siger udtrykkelig, at det skulde være til Kommunerne og ikke til de frie Fattigkasser, ikke fordi jeg i og for sig har Noget imod de frie Fattigkasser — jeg under dem tværtimod gjerne enhver som helst Indtægt — men de er nu en Gang ikke dem, som skulle bære alle de Følger, der flyde af Brændevinsdrikingen; de have ikke nogen Pligt til at indrette Hospitalet eller Sygehuset eller til at betale Følgerne af Sygdom og Fattigdom. De ere en godgjørende Institution, og det staar jo i Kommunerens Magt, naar de faae forøgede Indtægter, saa at give til Fattigkasserne, hvad de selv finde hensigtsmæssigt, og det ville Amtsraadene vist aldrig lægge Hindringer i Veien for. Det er derfor min Tanke, at det vilde være en smuk Opgave for dette Thing — og jeg haaber ogsaa, at det andet Thing vil kunne slutte sig dertil — at forhøie Brændevinsafgiften noget, hvorved vi ville imødefomme Manges Nødsmer, selv om det ikke blev et stort Tillæg, og give dette Tillæg til Kommunerens Kasse. Jeg veed vel, at der herimod kan reises nogle Indsigelser, men jeg finder ikke, at de have nogen Betydning. Jeg veed vel, at den høitærede Finansminister

har foreslaaet i det andet Thing i et Forslag, som staar i Forbindelse med dette, at det Beløb, hvormed Brændevinsafgiften overstiger 2,800,000 Kr., skulde deles imellem Statskassen og de Fattiges Kasser. Det Forslag, som jeg her antyder, gaar imidlertid ikke ud paa nd paa nogen Deling af Tillæget, men kun ud paa at fastholde det, saaledes som det er, saa at Statskassen faar det, som den skal have efter dette Lovforslag, og Kommunerne faae et Tillæg. Det kan jo Statskassen i og for sig ikke have Noget imod, naar den faar Alt, hvad den efter denne Lov skal have; den maa saa kunne finde sig i, at Kommunerne efter samme Lov fik et Bidrag. Det er jo nemlig sikkert at hvis Noget styrker Statskassen, saa er det det, at Kommunerne ere nogenlunde velstaaende og staa sig godt, og vi vide jo Alle, at der for Tiden er et ganske overordentlig stort Tryk rundt omkring i Landet paa Kommunerne. Deres Udgifter stiger jo stadigt, og deres Indtægter skulde derved nødvendigvis ogsaa stige, det vil sige, at Befolkningens Skatter stige i høi Grad. Naar man formulerer det paa den Maade, som jeg antydede, og som jeg nærmere skal forklare næste Gang, saa at en vis Del, en Fjerdedel, tilfalder Kommunerne, er hermed ingenlunde udeluftet, at Afgiften fremtidig kan forhøies. Naar Brændevinsafgiften fremtidig forhøies, saa vil Statskassens Indtægter fremtidig kunne stige; thi saa bliver det ligeledes kun $\frac{1}{4}$ af Indtægterne, som tilfalder Kommunerne, naar vi fastholde dette Tal, som jo forresten kan forandres i en ny Lov, og saa vil Statskassen i hvert Fald faa de $\frac{3}{4}$. Det er jo dog en ret anstændig Tilgang, og derved vilde Ministeren blive i Stand til, hvad jeg veed, at den ærede Finansminister sætter høilig Pris paa, at faae forøget Indtægterne i Statskassen ad Aare for dermed at kunne reformere andre Skatter, som kunne være uheldige. Jeg vil allerede her strax bemærke, at hvis man naaer til at formindste Formue- og Leilighedsafgiften — og det er jo den væsentligste i de forskellige Kommuner — ved at give dem dette Tillæg, indfører man allerede derved en Skattereform, som jeg tror er nok saa meget værd som nogen anden Skattereform, som den ærede Finansminister kan foreslaa, og jeg har tillige den Overbevisning, at der er grundet Haab om, at det andet Thing skulde kunne vedtage et saadant Forslag, som jeg her antyder; men skulde det ikke ville vedtage det, ja Herregud, lad det saa forkaeste det, saa tager jeg Lovforslaget uforandret, som det er, og der er ingen Grund til at betvivle, at hvor kort Tiden saa end er, vil der dog være Tid nok